

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Khu công viên đi đi n S Ngo i V , số 4 Thái Văn Lung, thành phố Saigon , không biết ai đã đặt cho nó một cái tên nghe dí dỏm " trung tâm trao đổi tin tức" duy nhất có một không hai đi với số đông đang xây móng đi ngoài sau ngày miền Nam lọt vào tay giặc Cộng. Họ hiểu rằng những tin tức được phân bổ dành cho những chuyến đi để mọi người đi tới tận nơi phân phát cho mình một cái khung thích hợp tùy tình hoàn cảnh. Họ quy tụ về đây khắp mọi miền Đất Nước. Từ Quảng Trị , Huế vào, tới Dalat, Banmethuot xuống, tới Cà Mau, Châu Đốc lên để được đến góp một. Họ là dòng con lai M , dòng bô lãnh, Pip, hôn phu hôn thê, làm số M ... và đông đảo nhất là dòng H.O. của mấy ông Quân Công Cán Chính chế độ Việt Nam Cộng Hòa vừa sắp đặt, có tới 3 năm tù cộng cộng lên. Họ đến S Ngo i V bôn túc hợ s , làm các thủ tục chuyến đi, họ có nghe ngóng, thăm dò...hợ s , giớ y tợ có phợ i bợ trợ ngợ i, trợ c trợ c ợ chợ ng nào không, và đi u duy nhất là để góp một với "trung tâm trao đổi tin tức".

Sợ góp một như một nhu cầu cần thiết, ghiệp gợ p nợ u thiợ u đi hợ c vợ ng mợ t mợ t hai ngày là cảm thấy như một cách kỳ lạ , như kinh khủng, như quay quợ t đợ n chợ t ngợ i đi đợ c. Vì sao ? Vì nợ i đó có những tin tức được bắt mí thợ t sợ t đợ o, vô cùng hấp đợ n như đang ợ trong giợ c mợ , nghe đợ n khoái mợ n hợ i !! Tin tức đợ ng hay không, không cần biết, nào ai phợ i kiợ m cho nợ i, miền đợ c ngợ i ta nói, mình sung sợ ng đợ ng lợ ng nghe như đang ngợ i mợ t chợ t ma túy thợ m đợ n vào tợ ng thợ thợ t, chợ y rợ n rợ n trong hợ t quợ n, vào óc, vào tim, khi nợ ngợ i đợ đợ n ngợ n ngợ như đang lợ c vào cõi mợ . Vừa nghe chợ này, bợ c qua chợ kia lợ i cũng đang đợ c ngợ i ngợ i rao giợ ng những tin tức đó hợ c những tin tức giợ t gân nghe đợ n trôn ngợ i. Rợ i cũng áp vào, lợ n chen đợ nghe, càng nghe càng khoái, càng hợnh điợ n tợ hào là mình đang sắp đợ c hợ ng bao nhiêu là quyợ n lợ i vô cùng đợ c biết đợ c ợ u đợ i có một không hai. Một ngợ i nói, nhợ u ngợ i nghe và những ngợ i nghe sợ trợ thành những phát ngôn viên khắp mọi nợ i. Vì vậy, những tin tức mới ngày có giá trị khợ t ín rợ t cao qua sợ truyợ n đợ t giợ a ngợ i này và ngợ i khác có thể sợ thành sợ thợ t trăm phợ n trăm. Mọi ngợ i tợ cợ m thợ y cái giá trị của mình đang ợ đợ cao không như hợ i Việt cộng mới vô, bợ n chúng và ngợ i dân coi ai cũng rợ rợng.

Đợ i lợ i thì có những tin tức như Mợ đang xây cợ t các khu gia cợ dành cho các cợ u tù nhân chính trợ tái đợ nh cợ theo điợ n H.O. trên nhiợ u thành phố của các tợ u bang. Mọi gia đợnh đợ c cợ p phát mợ t ngôi nhà có phòng khách, phòng ăn, phòng tợ m, ba bợ n phòng ngợ , có garage đợ xe, và trong nhà thì trang bợ đợ y đợ bàn ghợ , salon, tợ giợ ng vợ i tợ t cợ mợ i tợ n nghi đợ i sợ ng. Gợ o, mợ m, cá thợ t, rau quợ , trái cây chợ t đợ y trong tợ lợ nh lợ n. Một chiếc xe hợ i lợng cợng đợ sợ n trong garage. Khi gia đợnh H.O. xuống máy bay, có ợ y ban quợ n trợ đón tợ i phi trợ ng và chợ vợ nhà đợ c cợ p phát có tên sợ n trong danh sách, mình chợ nhợ n chìa khóa nhà, chìa khóa xe là xong. Sao mà thợ n tiên như vậy !?

Ồi ! nghe sao mà thích thú quá trợ i đi chợ ! Sung sợ ng nào bợ ng ! Đợ i sợ lên hợ ng, trợ i thợ m hoa, đợ y hoa hợ ng rợ c rợ ! Tôi cũng như những ngợ i khác với vã đi hợ c lái xe, đợ khi qua Mợ

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

---

nhìn xe hơi thì phải biết lái chứ vớ con đi đây đi đó kẻo Mợ nó cười mình dỏ. Bây giờ đang đứng p xe đứng p l c c c, l ch c ch đây, nh ng h khi xu ng máy bay là lái xe hơi ch y vi vút có thua gì ai đâu nào !

L i m t tin khác đ c loan truy n, là m t s c p l n đã qua M tr c đang ph i h p v i Chính Ph Hoa K l p danh sách các tù nhân chính tr H.O. đ c đ nh c t i M đ tr ti n l ng truy l nh t ngày m t n c đ n khi đ n M , sau đó đ c tr l ng 3/4 s l ng tr c đó. M i ng i đ c tr l ng trong t th s n sàng ch l nh. Không bi t là l nh gì ? Ai ai cũng m ng kh p kh i, r i còn đ a yêu sách ph i tr b ng đô la theo thâm niên công v , c p b c, ng ch tr t m i th ng th ng h ng năm. R i ai ai cũng đ c nh c nh nhau là hãy tìm l i các gi y t l ng b ng cũ đ sau này trình ra có gì sai sót thì khi u n i đ n n i đ n ch n. R i "trung tâm trao đ i tin t c" phóng tin gi t gân : tr c p tù. C m t năm tù trong lao tù C ng s n là đ c tr c p m t s ti n, ch a bi t là bao nhiêu. Ai có nhi u năm tù đ c tr c p nhi u h n. Nghe thích l m, khoái l tai, n ph ng m i. Đ c đ p, m y anh ò tù nhi u năm l i ch c quê nh ng ng i ò tù ít năm là ch a đ ti n u ng la de. Đây là ti n chùa, ti n trên tr i r t xu ng, t đ ng mà có, hãy đ dành riêng cho m c nh u, du hí. Không đ c ti t l , r i ro m y bà xã bi t đ c là l t s ch sành sanh. R i không ai b o ai đ u lo c t gi cho th t k cái "gi y ra tr i" c a t i Vi t c ng c p lúc đ c th v , xem nh gi m t báu v t. Th t là vui.

V kho n ti n vé máy bay không bi t "trung tâm trao đ i tin t c" đã ti p v n làn sóng nào mà phát ra m t tin r t ò là k thú : "đi máy bay miễn phí". Ch gia đình tù c i t o đi M không ph i tr ti n vé ! Nghe thích l m ! Có ng i chi li th tính m t gia đình năm ng i đi ph i m t đ b n ngàn đô la. S ti n quá l n ! quá l n ! Th nh tho ng có ng i bác b tin này b o, không có mi n phí gì h t tr n, khi qua đ n n i ph i tr góp trong vòng ba năm, n u v y cũng đ c, ch m i ò tù ra, đói rách, l y ti n đâu mà tr .

Ng i mau mi ng khi nh n đ c tin vô cùng h p đ n, th t đáng tin c y ò m c đ A1 thì v i vàng thót lên xe v nhà ngay dù cho đ ng xa nghìn đ m đ báo tin cho má nó hay mà cùng m ng v i nhau.

K bán tín bán nghi thì c n th n h n phán n c đôi r ng có th tin mà có th không tin, c n ph i ph i ki m, gi i đoán. Đ ng quá tin r i th t v ng. T t ...t t ..ch n n n nóng. L i có ng i nh t quy t không tin, nói kh ng khái :

- Th t kh cho quý ông ăn ò không, vô công r i ngh , r i n n, r i ph a đ th hoa lá cành. Đ ng ăn ò c nói mò. Không ai tin. M nó không ngu nh quý ông t ng.

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Hai phe tin, và không tin lâu lâu xấp trợn tranh cãi ồm ồm, ai cũng cho mình như thế này là đúng, như thế kia là đúng, không ai nhường ai. Tôi không phe nào khi nghe tin đồn c phát m th y không có lý, nhưng khi họ trợn nh nh ng t báo đ c c t ra, photo và t M g i v khi n tôi hoang mang không còn biết đâu mà l n. Nhưng tôi an tâm xác đ nh r ng ch ng bao gi c có nh ng ân hu nh tin t c đ n đ i. Ng i M h th c s chi ti n có tính toán, mà không đ i nào chỉ ra b c tri u, b c t đ làm nh ng chuy n không mang l i ích cho đ t n c h . Họ có lòng nhân đ o c u mang tù c i t o đ c tái đ nh c trên đ t n c h đ tránh nanh vút hành h tr thù đ c ác c a lũ ng i vong b n là quý hóa l m r i. Xin cảm n chính ph và nhân dân Hoa K đã nghĩ đ n t p th c u tù nhân c i t o. Nguyễn v ng, m c duy nh t c a c u tù nhân chính tr sau th i gian t tù đ c đ tái đ nh c Hoa K , vì không th s ng chung trong ch đ ki m k p, phân biệt đ i x c a lũ C ng nô. Ai có s n ti n b c đ lo chuy n đi là may m n. Ai nghèo r t m ng t i, b r c thì ch y đôn ch y đáo vay m n làm gi y t , ti n l i b ng hai ba ti n v n, h n n qua M g i v tr .

Hu h t sau khi t tù v đ u nghèo kh , đói rách lang thang, v con nheo nhóc ho c quay l ng l y ch ng khác, không công ăn vi c làm, b nh ho n, m c c m giai c p, nh ng ngh l c v n b n bĩ, lòng đ v n s t son. Họ th ng la ca t t p t sáng đ n t i t i các quán cà phê gi i khát, t i nhà b n bè quanh chi c máy thu thanh đ nghe ngóng, trao đ i tin t c, bàn lu n đ m i chuy n cho chuy n đi c a t ng m i ng i. N u không có c h i v ăn đ m n m đ "trung tâm trao đ i tin t c" thành ph Saigon, thì quay ra m lén các đài VOA, BBC, RFM..... đ góp nh t tin t c tái đ nh c ....Nghe r i thu băng sang ra nhi u cát sét đ g i b n bè cùng nghe nh là món quà cho tình đ ng đ i, tình chi n h u v n còn son s t m n ng trong huy t qu n.

Tôi cũng nh m i ng i, cũng r o r c, cũng nôn nao, cũng lo l ng trong nh ng tháng ngày ch đ i b c chân ra đi đ n mi n đ t h a, r i kh i quê h ng thân yêu đang qu n qu i đ i ch đ hà kh c phi nhân c a bè lũ vong b n. Tôi đ c may m n sau m òi năm tù tr v đ c v con lo cái ăn cái m c và còn c ng chịu m i th , mu n gì có n y, cũng là vì v con đ m đang tháo vát biết lo...và th t ra tôi cũng là "nhân v t sáng giá" trong gia đình, là c t tr có đ c đ v con có c h i th a m ng c đ c s ng t i n c ngoài.

V tôi th ng hay h i han và còn cần đ n tôi :

- B a nay h đi H.O. m y r i ? Họ s c a mình có tr c tr c gì không ? Ch ng nào m i đ c ph ng v n ? Anh ph i li u mà theo dõi công vi c. Em b n làm ki m ti n, không r nh mà lo đầu nhé. Đ ng đ có gì mà không biết, r i h ng m t chuy n đi là anh m t v i em đó. Đ c v "y nhi m" công vi c, tôi m ng h t l n vì đ c đ p đi Saigon vng vít l y c là theo dõi thăm dò h

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Số, là nghe ngóng tin tức và thích thú nhất là được làm "thành viên" của "trung tâm trao đổi tin tức" mà sau này còn gọi là "Văn phòng Tao Ngộ" trước của Sĩ Ngoạn và Văn cho đến thêm chút hình ảnh hoa thơm phở, cho buổi công gian khổ trong những năm lao tù Cộng sản.

Mọi lần đi Saigon "lo công việc" tôi đều được bà xã gửi cho một chiếc khăn và còn đeo vào ngón tay chiếc nhẫn vàng y 2 chiếc với lời căn dặn như một mệnh lệnh:

- Khi đó anh liúu mà dè sốn, khi nào lâm nguy cùng cấp, anh mọi xài chiếc khăn này ! Em giao quy định cho anh có nhiệm vụ lo liúu chuyến đi cho thành. Có gì là phải tin cậy và nhà cho em biết. Cần thận !..coi chừng...móc túi..! mà đối rách được đừng ng...

Thì là hành trang đi Saigon của tôi gồm một chiếc xe đạp được thay lốp mới cho chắc chắn với hai cái thùng xe thớt thớt, một túi xách với một móc vào ghi đồng xe đạp được mang đi theo một chiếc khăn thiếp sẵn được trong ngày, một cái xách tay được vài bộ quần áo được cột vào ba-ga được sau xe, chân mang dép da, đầu đội mũ lưỡi trai để che nắng. Giày găng. Giày da. Đồ xoay chuyển. Tôi miền Trung vào Saigon tôi ghé thăm nhà để em và một quần Bình Chánh, chúng nó cũng là một H.O. đã nộp hồ sơ, đang chờ ngày được phép vào. Tôi đã gặp được một số và dĩ nhiên mọi việc liên quan đến số ra đi đã được trao đổi thật kỹ lưỡng khi gặp mặt nhau.

Cứ mọi buổi sáng một buổi trưa chiều một buổi sáng Đông, tôi lên quần áo để xe đạp ra khỏi nhà đến quán cà phê để được nghe ngóng thì thầm nhâm nhi từng ngổm cà phê phin với một ly điếu ba số, lòng thoải mái như nhàn, không bận bịu lo toan thì số chuyến đi, một trời nhìn ngổm trông bận bịu được điếu để góp tin chia sẻ.

Việc làm ngày qua ngày như một thông lệ, thói quen. Cà kê hôm giờ sau thì quán cà phê tôi lên được. Con ngựa số của tôi phon phon trên được tráng nhạ và hình ảnh xa của miền Tây, qua Chín lần được bùng binh Saigon qua Nhà Thờ Đức Bà và điếm được là Sĩ Ngoạn và Văn đi đến khu công viên, một danh là "trung tâm trao đổi tin tức" hoặc gọi thân thân hình là "Văn phòng Tao Ngộ". Ngày nào cũng vậy khi được nói là đã hơn 8 giờ sáng, còn quá sớm để với hình ảnh khổ vô công rồi nghỉ như tôi, vậy mà cứ dãy công viên chờ đợi dài đã thấy rồi rác từng nhóm người đang say sưa phát thanh, phê bình, bàn cãi, tranh luận như tin tức nóng hổi, giật gân đã lấy được của Sĩ Ngoạn và Văn, từ các đài phát thanh, báo chí ngoài quốc tế, thì các thân nhân ngoài quốc gia, từ Tòa Đồi số Miền Bangkok, phái đoàn Miền phía nam, Bộ phận Văn Chấn Rũy, trung tâm chính phủ, các dịch vụ làm hồ sơ...và ngay cả đài phát thanh, báo chí của Việt cộng. Vô số tin tức đã được cập nhật từng ngày, nghe không hết, như không xu. Nghe nhiều, nghe mãi như đắm chìm, nghe được như thâm niên nghe ngóng, dõi dõi kinh nghiệm, rồi mọi người tự ý chọn

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

---

hồi, không có điếu kiếu đang bả lồi sẵn tìm nhúng đống H.O. đóc thân, góa vợ, vợ bỏ đi lỵ Viêt Cộng, vợ chết, vợ chề... đợ gợ gợ xin gán ghép vào hời sợ đợc ra đi với điếu kiếu duy nhót là trao trón cớ tình lón tién cho chàng muén sợ đợng và hợng thợ bao nhiêu tùy ý. Ôi! thích thú biét bao! cuốc đợi lên hợng thợ mợc biét là ngón nào! Thân phón tù tợi vớa ra khợi trợi giam đợi rách, không tién không bợc lang thang lợch thợ ch, đợc nhiên có ngợi tợ dợng hién tợ mợc thân ngợc thợ mợc lón cợ tién bợc, vòng vàng, tài sợn...chợ có đánh đợi mợc viét hợc sợc đợ dàng là mang nặng cho bợng đợc ra nợc ngoài, thợ thợi, đợu có gì khó khăn đợu mà không làm đợc. Thợ tình mà nói nhúng cợu tù H.O. đợc thân, vợ bỏ, vợ chết, vợ chề...khi ra khợi nhà tù không xu đính túi, trong lúc lợi đợ điếu kiếu ra đợ, lợi không có tién mà đợ, cợ cợ thợ tợ, tợi cho tợ mợc thân, lòng chợ thợ mợc mong ai đợ có lòng nhân cợu khó phợ nguy. Kợ mong, ngợi tìm, rợng mây gợp hợi là chuyén thợng tình.

Nhúng đợng nợ nhi hào hoa thì suy tính chi li. Hợ tính bợ ra năm mợi, hai mợi cây vàng đợ mua mợc đợa con lai đợu có ngon lành bợng tóm cho đợc mợc chàng H.O. nào đợ cũng mợc áp đợc cuốc đợi giá lợnh. Đợu là gì đợi nợa thì chàng cũng là dân trí thợc, bợn thân tràn trợ kinh nghién, ngày trợc cũng có chợc có phợn đợc mợi ngợi kính nợ, nợu hợp gu thì sợn sàng nâng khăn sợa túi, bợng trợc trợ nhiều khợ điếu kiếu thì khi ra nợc ngoài, hai bên sợ đợng ca bài ca con cá, đợng ai nợy đợ, tình nghiía đợi ta phợi rợ phợn, không ai nhợn chợu thiét thợi vì ai điếu kiếu, mà đợi bên đợu có lợi.

Thợng ngày tợ sáng đợn chiếu tợi "trung tâm trao đợi tin tợc" có mợc không hai cợa thành phợ Saigon đợc tợ đợi mợ lai rai vài bóng hợng xinh xợn mợ miếu. Đợ là các kiếu nợ thuợc nhiếu lợa tuợi giàu tién lợm bợc, phợng không chiợc bóng, lòng nợng chợu mợc giợc mợ vàng son quyợ tợ đợi đợi hợi ngoợi. Hợ đang tìm kiếu đợi tợng đợ gợi gợ mợ cuốc đợi thợc hién giợc mợ. Ngợi nào cũng đợp nhợ phợn son tô đợm, phợc sợc sang trợng, thợi trang, lợi nói nợ cợi duyên đáng thanh tao, sợc nét phong lợu chợng chợc và đợ nhúng chiợc cúp đợi mợi bóng loáng. Hợ ít tham đợ vào tợng đợm đợng nghe ngợng đợu này đợu khác mà chợ thợ thợ đợo loanh quanh, hợc đợng xe ngợi mợc chợ kín đợo rợo mợc quan sát, nhìn ngợm cợnh vợ tợ, con ngợi, đợ tìm kiếu, chợ mợ đợnh mợc tiêu. Khi bợ tợ đợc đợi tợng nào là tìm mợi cách làm quen tợ sợ đợn thân rợ tợ nhanh đợ tợ bày ý đợnh nhợ mợc nhu cợu không quanh co úp mợ.

Tôi cũng là mợc trong nhúng đợi tợng đợc đợi mợc xanh chợ mợ đợnh bám sát. Nàng mợi xuợ tợ hién đợc bợn năm ngày nay và cợ quanh quợn nhúng chợ nào tôi có mợc. Nàng đang đợ ý đợn thân phợn tôi. Nàng không thuợc lợi "chim sa cá lợn", nhúng có sợc đợp đợ nhìn, phong cách quý phái với lợa tuợi trên đợi bợn mợi gì đợ. Mợi ngày nàng đợn mợc lợi y phợc màu sợc trang nhợ hợp với làn da trợng mợn màng. Mái tóc đợn bợng bợnh thợ xuợng nợa lợng trông rợ tợ bợ tợ mợc, có hợm nàng bợi cao đợi gà trông ngợi tợ thợm ra. Không biét thuợc lợi gợa chợng, hay chợng chợ chợng bợ, hợc lợ thợi không ai đợng, mà cũng có thợ bợ chợng tìm đợng giợi phóng cuốc đợi. Nhúng suy nghiĩ vợn vợ y cợ chiợ mợ lợnh đợu óc tôi. Nghiĩ là nghiĩ chợ thợ tợ sợ tôi không đợ tợng tâm vào cái chuyén ngoài lợ y.

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Nhưng lần nàg đn khu công viên tôi đ ý th y nàg c cho xe Honda ch y r r t khu này qua khu khác. Khi nào gặp m t tôi, nàg nhìn tôi c i th t t i nh có ý mu n làm quen. Tôi ph t l , t nh b nh ng i Saigon coi nh không có gì x y ra, không có gì ph i chú ý. Tr c thái đ bình th n c a tôi có l làm cho nàg không đ c vui, và trong nh ng ngày đó nàg th ng b v n a ch ng.

Cu i cùng trong hôm nay nàg quy t kh i s t n công tôi. Nàg r r xe dí sát vào xe đ p tôi nh t o m t cái c đ đ c hân h nh m đ u câu chuy n khi tôi v a đi v a đ n chi c xe đ p b c xu ng đ ng d tính đi g i xe r i chui vào r p ciné tìm m t vài gi th gi n.

- Chào anh...!

Nàg lách nh bánh xe Honda ch n ngang đ u xe đ p c a tôi. Nàg nhìn tôi mĩm c i r t là tình trong c ch sẵn đón v n vã. Tôi kh ng l i vài giây nh ng cũng có ý thích thích hành đ ng c a nàg. Tôi nhìn th ng vào đôi m t th t đ p có hàng lông mi cong vút đ mu n đoán xem nàg đang có nh ng d tính gì trong đ u đ i v i tôi. Ti ng nàg th t trong tr o, l l gi ng B c :

- Còn s m th mà anh v à ! Mãy hôm em th y anh v t i l m mà.

Tôi v n bi t nàg đ ý tôi, nh ng tôi làm ra v ng c nhiên :

- Cô đ ý tôi t ng ngày v y sao ? Th mà tôi đã vô tình không bi t mình đang b theo dõi.
Nàg t m tím c i :

- Em là Bích Trâm, em hân h nh đ c quen v i anh.

Tôi l ch s đ p l i không kém :

- Tôi là Th ng, r t may m n đ c quen v i cô Bích Trâm.

Vui buồn trong chuyến đi

Tên: Nguyễn Thị Hoàng

Tháng: 26 Tháng 3 Năm: 2009 13:45

Nàng khách sạn công nhân :

- Em thấy anh thế nào đây, anh làm sao đi đi nào vậy ?

- H.O.

Bích Trâm hỏi một câu nữa :

- Anh Thế nào là tù công nhân ?

- Không phải tù công nhân làm sao đi công nhân H.O. hỏi cô Bích Trâm ?

Cả hai cùng cười. Bích Trâm xuống xe dắt bóp, nói thân mật :

- Em hẳn như một cái anh ở quán nước phía trước chợ chân đất lát.

Tôi gật đầu dắt xe đi bên cạnh. Tôi biết Bích Trâm bắt đầu màn dạo trò chuyện cho "chàng công nhân làm việc" của nàng. Biết vậy, tôi không thắc mắc gì. Tôi đi nàng chờ đợi xem nàng sẽ trình diễn những màn gì. Vừa ngồi xuống ghế trong quán tôi khát Bích Trâm gọi hai ly cam vắt, bánh ngọt. Nàng vô tư :

- Anh Thế nào ở Saigon hả ?

- Không. Tôi ở Nha Trang.

Vui buồn trong chuyến đi

Tên: Nguyễn Thị Hoàng

Tháng: 26 Tháng 3 Năm: 2009 13:45

- Vào Saigon anh đi đâu ?

- Nhà điạ em.

- Chẳng lẽ nào anh vẫn đi ngoài đó ?

- Có lẽ cũng sắp. Vào đây gần tháng rồi. Có vẻ rồi thì nhỡ nhỡ thôi chứ không biết chừng.

- Em ở Saigon đây. Có dịp nào hẳn hẹn anh ghé đi nhà em cho biết nhà.

Tôi cười, đánh hỏi :

- Đón có trả nợ gì đi u gì không ?

- Chẳng có gì anh phải lo. Em ở với bà già em mất mình.

Bích Trâm xuống giọng thì n hành cụ thể đi u tra :

- Gia đình anh đi mấy ngày, bà xã và mấy đứa con ?

Tôi không nói vài giây trong suy nghĩ khi nghe Bích Trâm nói bèn đàn thề của tôi. Tôi nảy sinh ý nghĩ chớ cha mẹ khai rõ số thì t để xem năng tính sao.

Tôi thò dài, tay vẫn chán chán :

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

- Đâu có ai...! Chẳng có ba cha con thôi cô Bích Trâm à ?

Nàng phẫn khåi håi dån :

- Chẳng bà xã anh đâu ?

Đã nói dåi thì phåi tråt, tôi đáp nhanh :

- Bå låy Viåt cång khi tôi måi đi tù !

Bích Trâm tå dåu thång xót :

- Thåt tåi cho anh, anh Thång à ! Em xin chia buồn cùng anh. Em råt ghét loåi đàn bà nhå thå. Đå hå thân måt nåt. Sau ngày måt nåc, chẳng đi tù, về nhà cåp ngåi khác không phåi ít. Em hiåu và råt thông cåm hoàn cånh cåa các anh.

Dåt låi, Bích Trâm bång ly nåc và cùng måi tôi, nhìn tôi thåc måc :

- Anh đi måt mình uång thåt. Anh không tìm ngåi ghép đi có vui hån không ?

- Tôi không thích. Mà có thích cũng không tìm đâu ra.

Nghe tôi nói nhå trång ý, Bích Trâm chåp thåi cå :

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

- Tôi anh không muốn, không thích. Biết bao nhiêu người trông ngóng, tìm kiếm. Anh chấp a g p, chấp n u anh g p r i, em chấp c chấp n anh s v a ý ngay.

Tôi t v lo l ng :

- Đâu có chuyện d dàng nh v y đâu. Đa số nh ng ng i t v nh tôi đ u đối rách lang thang l ch th ch l i th t nghi p thì làm gì đ c vinh đ ng i ta đ ý đ n.

Bích Trâm phân tr n :

- Không phải v y đâu anh Th ng. Các anh là th n t ng đ c nhi u ng i h t lòng ng ng m m c mà các anh đâu có biết. Họ không chê nghèo kh , lang thang, l ch th ch, th t nghi p...nh anh nói đâu. Họ s "bao giàn" tr n b , mi n sao các anh đ a h đi ngo i qu c là đi u ki n duy nh t. N u các anh đ ng ý ký "b n án giao kèo" thì cu c s ng c a các anh s thay đ i toàn đ i n trong nh ng ngày còn t trong n c cho đ n lúc ra đi. Em nói h t ý nh v y đó, anh c m th y th nào ?

Tôi c i, h i đùa :

- Cô Bích Trâm đang hành nghề môi giới chào hàng, hay là...t mình giới thiệu mình ?

Khuôn mặt Bích Trâm trông r ng r , c i tình nhìn tôi dăm dăm :

- Em đ anh nói trúng em th ng anh.

Tôi h i th ng :

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

- Tôi biết cô đang ôm ấp mong đợi điều gì ngoài, vậy thì đã có mục tiêu nào chưa? Nếu chưa, tôi xin gửi thiếp cho.

Nàng cười dòn :

- Sao lại phải gửi thiếp cho anh Thế ng? Em ghét anh quá. Chẳng anh không thích sao?

- Tôi sợ bị phẫn gút nữa chẳng thì quê lắm, vì tôi cũng đã từng nhìn thấy...

Nét tươi vui vẫn hiện rõ trên khuôn mặt đầy đặn ng hng, và với nàng tôi đang bị cuốn hút trước nhan sắc hng hào đm thm c a ng i đàn bà đang quá tu i xuân no đy s c sng. Trong chiếc áo cánh mng màu vàng ng, h c , phải là làn da mịn mát, nhng đng nét c th no tròn n hi n đã làm cho tôi có m t đm mê nhìn ng m trong tâm trng m c. Bích Trâm nhìn tôi trong ánh m t chiêu đ xoáy t n tâm h n, phng ph t nét đa tình lãng m n, nàng đng :

- Anh đừng nghĩ thế, em không hiểu đâu. Không ai phẫn gút như anh đâu. Anh có thể giúp em, anh Thế ng. Giúp em đi, em lo trn b cho anh. Em đang thêm khát m t chuyện đi ra ngoài.

Tôi lại hỏi ng ng n tr c i van xin c a nàng :

- Tôi giúp cô à? Giúp như thế nào và để làm gì?

Bích Trâm thở dài, trách nh :

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

- Anh thích hỏi em về n về , quanh co thế ? Em đã nói về anh hỏi ý về a rồi. Em đừng nghĩ anh cho em biết ý kiến của anh có đúng không ?

Tôi nghĩ tôi trầm ngâm trong cái đa tình nghĩ nghĩ và buồn cười của mình tự nhiên gây nên chuyện làm cảm không thoải mái. Bích Trâm nói tiếp :

- Anh Thị ng à, em muốn xuất ngoại đi có cuộc sống tốt do thoải mái hơn đi tốt cuộc này, nhưng em không có đi đâu mà lâu em hỏi mẹ của, dù phải trả giá bao nhiêu em cũng chấp nhận. Em nhờ chị, anh giúp em, anh bớt chút tiền ghép em vào cùng đi với gia đình anh. Đúng không anh ? Chị nghĩ có gì rồi, trả lời.

Tôi vẫn nghĩ tôi nghĩ tình trạng của tôi thúc đẩy Bích Trâm và lòng tôi hỏi phải trả lời sao đây ? Gia đình về con đừng hỏi làm sao mà "đèo" nặng thêm cho đúng. Tự nhiên tôi lại gây sự cho mình một cách bất ngờ đối với như thế này. Bà xã nhà mà biết đúng là cho de luôn. Hay là coi thế nào để thân nghèo khổ đi đi thì u thì may ra gặp rồi cái lòng dòng này. Tôi cảm thấy :

- Bớt chút tiền ...ngó bắt khó khăn lắm đó. Còn ghép ...là ghép như thế nào đây ? Hỏi của tôi đang chờ lên danh sách đi đúng của phòng về, chờ a biết là H.O. mà y ?

Bích Trâm trả lời gọn gàng :

- Bớt chút tiền ....dành lắm mà anh. Anh đừng nghĩ đi a gì y tế cho em, em lo đi ch về , em hiểu rõ đúng đi đúng của bạn, có tiền là xong ngay, anh chờ lo công việc này, em bỏ đi trăm phần trăm, đừng nghĩ. Còn ghép thì...Bích Trâm nheo đôi mắt liếc nhìn tôi rồi tình...cười tìm tìm. Ghép có nhiều cách. Đây nhé, anh nhìn em là về mẹ của anh sau khi đi tù về, về trước đã bỏ đi lý tưởng khác. Anh và em đến Phòng làm giấy kết hôn. Chỉ cho anh một số tiền là xong ngay. Nếu anh thích, chúng mình sống chung xây dựng hạnh phúc, bằng không, anh cứ xem em là người về trên giấy tờ, giấy là về họ, khi ra hỏi ngoại thì chia tay. Mình phải tha thu về với nhau như thế anh nhé. Em hứa chu toàn tất cả mẹ tôi trong đi sống của gia đình anh thì đi đi cùng tất cả chi phí cho chuyện đi. Anh Thị ng, em nói thật lòng em đấy.

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Tôi trầm ngâm trước nhàn ng v ch l i ch đ ng c a Bích Trâm, r i ch t nh đ n th ng b n cùng quê, cùng ra tù m t l t, b v b t ngày m i vào tù. Sau m i năm tù tr v không m t xu dính túi, lang thang l ch th ch, không ti n làm h s đ đi. Bích Trâm g p nó là c h i may m n. Cái t "Gi y Ra Tr i" c a nó đóng d u m i năm tù là lá bùa h m ng t o cu c s ng h n phúc. Th c s nh ng t "Gi y Ra Tr i" đ c in trên l o i gi y h m xi m c th ch l i là m t th b o v t đáng giá ngàn vàng, trong đó ghi tên h , ch c v , c p b c và th i gian t ù là nh ng chi ti t sáng giá nh t c a ng i t ù c i t o. Chúng tôi c n nó, m i ng i c n nó đ làm m t cu c ra đi đ i đ i tr n lánh C ng s n.

Th y tôi ng i th ng i ra trong dáng suy nghĩ, Bích Trâm ti p t c tung ch ng đ quy t tóm b t con m i :

- Em bi t anh đang suy tính r i th nào cũng ph i thu n lòng v i em. Đ ti n vi c bàn th o trong s "h p tác" c a chúng mình, em h n h nh m i anh ghé qua nhà em.

Đ t l i, không đ i ý ki n c a tôi, nàng đ ng d y g i quán tr ti n và nhìn tôi nh bi u đ ng tình t ng ng. Không bi t t i sao tôi t ra ngoan ngo n b c theo Bích Trâm ra đ n đ ng. Nàng b o tôi g i xe đ p, và ch tôi sau xe c a nàng. Đ c đ ng Bích Trâm h i thêm tôi m t s v n đ riêng t và gia c nh. Tôi l i c ph a đ hoa lá cành. Nàng l i b o n u anh thích thì c s đ ng chi c cúp đ i m i c u c nh này là món quà đ u tiên nàng t ng tôi ngày g p nhau. Tôi c m ch a có ý ki n gì c . Bích Trâm nói, tôi ch c i c i trong ni m vui tinh ngh ch, t ò mò mà b n tính tu i tr ngày x a đang tr i d y trong nh ng ngày tháng tr ng v ng, nh ng năm m t mài tù đầy gian kh .

Nhà c a Bích Trâm là ngôi bi t th nh bên Th Thiêm xung quanh tr ng hoa và cây ăn trái. Bên trong ngôi nhà là quanh c nh cu c s ng phong l u c a k giàu ti n l m b c. Nhà v ng. Ngoài bà m ch có thêm ng i giúp vi c. Nàng tâm s :

- Năm hai m i b n tu i em và ng i b n trai cùng tr ng làm l h i, r i anh y ti p t c du h c Phá ch ngày v làm l c i. Nh ng khi t t nghi p anh y không v Vi t Nam, l i c i v và s ng luôn bên y. Em buồn chán không còn mu n l p gia đ ình, v y cho đ n nay. Nh Tr i, nhà em có c a c i tài s n đ l i cho em và hi n em đang làm ch m t s xe v n t i ch hàng trên các tuy n đ ng đ n các t nh. Cu c s ng em đ y đ , em s r ng Vi t c ng h không đ em yên thân. Em mu n xu t ngo i dù cu c s ng n c ngoài có kham kh v n thích h n. N u đi thì toàn b c ng i này m s giao cho ng i chú ru t trông coi. Đ y, anh Th ng th y không, gi c m c a em ph i đánh đ i toàn b gia s n đang có trong tay em. Anh Th ng tin em

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

---

nói không ?

Tôi tin Bích Trâm. Tôi tin gì c m c a nàng nh ng tôi không th làm theo ý nàng yêu c u tôi. Ch trong ba gi quen nhau Bích Trâm đã xem tôi nh ng i thân. Nàng th l các vi c riêng t và nh ng đi u c mu n xu t ngo i, nh ng nhu c u c n ph i có, nh ng h a h n làm cho tôi vui lòng b t c đi u gì tôi mu n.

Sau b a c m t i Bích Trâm th t đ i h t s c trang tr ng, tôi quy t đ nh ph i nói s th t và đ đ nh gi i thi u Hoài, th ng b n cùng quê mà tôi v a nghĩ đ n. Tôi c g ng làm đ c nh ng gì tôi mong mu n và h p lý đ t o ni m vui không riêng cho tôi mà c cho Bích Trâm và Hoài. Khi nghe tôi phân tr n nh ng đi u tôi mu n nói ra, Bích Trâm càng vui m ng ph n kh i b o tôi :

- Hoàn c nh c a anh không đ c thì nh anh gi i thi u anh Hoài cho em, mi n sao em đ c ghép làm v m t ng i nào đó trong ch ng trình H.O. đ đ c xu t ngo i. Anh Th ng giúp em càng s m càng t t. Em s chu c p cho anh Hoài m i th k c cu c s ng c a anh y.

Tôi th phào nh ng i :

- Đ c r i. K u này ngày mai tôi ph i tr v Nhatrang đ tìm Hoài và nói v i h n. Tôi tin ch c r ng Hoài s vui m ng và b ng lòng. Tôi s đ n Hoài vào cho Bích Trâm và...bây gi tôi ph i v , s em tôi đi...

Bích Trâm phác tay b o tôi ch chút. Nàng v i vào phòng trong r i tr ra đ n sát bên tôi đang đ ng l ng ch đ i. Bích Trâm c m l y tay tôi và đ t vào đó m t c c ti n :

- Em đ a anh chút ít ti n làm l phí. Ph n anh Hoài nh anh chuy n h giùm anh y s ti n này cho nh. Xin anh c g ng giúp em. Em không có c may là v anh thì em hy v ng em là v c a anh Hoài, cho dù là v h , v trên gi y t .

M t năm sau tôi đ t đ c k t qu c a phái đoàn M ph ng v n gia đình tôi cho chuy n đi đ nh

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

---

c. Tôi được xếp vào danh sách HO9-608 rời khỏi Việt Nam vào mùa Hè 1992. Tôi được đưa ra khỏi quê hương bao nhiêu ngày và mất bao nhiêu ngày trong muôn vàn khó khăn bấp bênh, mệt mỏi, nóng nực và sợ hãi của cuộc đời. Bây giờ tôi đang nghĩ mình nhiên là người nước ngoài và đang có mặt trên đất nước Việt Nam thân yêu, lòng thanh thản, như hàng không còn vướng bận những phiến toái của cuộc sống giữa cha mẹ. Công việc của nhân viên. Khu công viên Thành Nhàn, còn gọi là Vườn Tao Ngộ, được mệnh danh là Trung tâm trao đổi tin tức, còn những tên miền miền đông thắp sáng khác mà người nào đó đã được ra ngày ngày vẫn còn biết bao nhiêu người đi tìm kiếm "nuôi mạng sông hồ", tìm kiếm quê hương mà mất thì đã biết bao nhiêu xương máu gìn giữ bờ cõi. Trong đó đang vẫn có những ranh giới người đi, niềm vui xen lẫn nỗi lo âu trông đợi.

Ngày buồn lên máy bay rời khỏi Đất Nước lòng tôi nao nao buồn thẫn thẫn như tâm trạng những ngày tù đày, những ngày chờ đợi cho chuyến đi. Tôi phải đi xa, rời khỏi Quê Hương, nơi tôi sinh ra lớn lên, vào đời, và đã góp tay cùng mẹ và người đi bôn ba miền giang sơn thiên nhân đời tôi những trách nhiệm của người cha trọn vẹn niềm chua xót. Bao nhiêu niềm vui buồn trong cuộc sống đã qua phôi pha rồi sau lưng. Bùn bèo thân yêu, không còn người đi mất. Sau lưng tôi, Đất Nước đang chìm đắm trong cuộc sống tăm tối, đói nghèo, bấp bênh, lạc hậu dưới chế độ bôn ba quyên góp của nhân.

Ngoài sự buồn bèo, người thân ra tiễn đưa gia đình tôi thì phải trừ những, còn có Hoài và Bích Trâm có mặt. Tôi rất vui và buồn lòng cho việc làm của tôi. Hai người cùng hợp ý đang chung sống với nhau trong tình yêu đầm đìa, chẳng không phải vì họ, và trên giấy tờ như Bích Trâm suy tính, và giờ họ đang chờ đợi xếp danh sách H.O. vào phòng và đi.

Máy bay rời phi trường Tân Sơn Nhất lên độ cao đang dần dần rời khỏi không phận Việt Nam như đang cất đi quá khứ cuộc sống của tôi bấp bênh sau lưng và nỗi khát khao đời tôi những lại những người xa thẳm, nhớ xưa kia, mãi mãi.

Sau đó, máy bay đáp xuống Thái Lan, gia đình tôi ở mất ngày mất đêm thì đây đây chờ chuyến máy bay sang phi trường Narita - Tokyo nghỉ vài giờ rồi trở về bang Washington, thì đây đi máy bay rồi về Dallas, Texas rồi lại về phi trường Orlando, Florida. Tôi là dân du lịch, nói nôm na là con bà phước, và rõ ràng hẳn là không thân nhân bèo bèo đất Mỹ, nên phái đoàn phòng và Mỹ đã chọn cho gia đình tôi về bang Florida, không biết là sống hay chết, làm hay mất, có phúc hay không, dù gì cũng là số phận.

Bước chân xuống phi trường quốc tế Orlando cũng như lúc đến Thái Lan, Nhật, và qua các bang tôi luôn luôn bắt chước người và vô cùng ngỡ ngàng trước cuộc sống văn minh, tiến

Vui buồn trong chuyện đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

---

bố của tôi không đi mà Việt Nam trong chuyến Công sự này có lẽ không bao giờ có được. Nghĩ thì thật buồn và chua xót cho đất nước Việt Nam thân yêu.

Đến căn cứ này càng khi xuống phi trường thì người bang này có người sponsor ra đón và đưa về nhà, khi tôi nhìn thấy tin tức từ Khu Công Viên bên Sông Ngòi và là sự có phái đoàn tiếp đón chúng tôi về nhà để tiếp phát giao chìa khóa nhà, chìa khóa xe, rồi sự được truy cập internet, điện thoại, máy bay miễn phí...vv..và...vv..nghe thú vị và hấp dẫn làm sao !! Giờ đây các tin tức này hoàn toàn sai lệch, bố của tôi ! Lòng con người cũng mong sự ra đi rồi khi đất nước lãnh đạo Công sự này, lòng thêm khát máu của đất đai hủy hoại nên đã có vô số tin tức do tin tức nghe tin tức mà có. Người nói, người nghe hấp dẫn nghe theo đất đai cho một phần khi say mê vô thức vô phết.

Gia đình tôi và gia đình người Mỹ sponsor nhìn nhau như một bóng có ghi tên tôi. Hai ông bà người Mỹ nhìn tôi tay bắt mặt mừng chúng tôi rất niềm nở. Họ giúp gia đình tôi về nhà, giao cho một căn phòng lớn đầy đủ tiện nghi. Họ giúp làm các giấy tờ cần thiết, xin welfare, foodstamp. Mọi người được hưởng tám tháng trợ cấp. Hai tuần lễ sau hai ông bà người Mỹ sponsor mất cho gia đình chúng tôi một ngôi nhà riêng rồi có đầy đủ vật dụng. Thậm chí họ còn giúp tôi đi tìm. Họ tìm cách kiếm cho gia đình tôi làm các công việc như làm việc trong lúc còn hưởng trợ cấp. Việc con cái vui thích đi làm các công việc ban đầu trên đất Mỹ để có thêm tiền bù vào cho cuộc sống. Chỉ sau vài tháng thôi trong nhà đã có tivi, tủ lạnh, quần áo, máy giặt, bàn ghế, giường trải thảm...mà tôi thấy đó là Việt Nam tôi đã từng mơ ước có bao giờ có một khó khăn và xa xôi. Hơn năm sau, cuộc sống trong gia đình tôi thật thoải mái so với đời sống còn ở Việt Nam. Đến được, vật dụng mới trong nhà mới ngày mới đầy đủ nhu cầu lên cả bù lại khi được xuống máy bay trên xuống người mới có một tách tay để mặc quần áo. Ông bà người Mỹ sponsor quá tốt bụng và tình cảm giúp đỡ. Việc tôi và mẹ tôi con tôi được quan USCC tìm cho người mới công việc làm. Tôi cũng làm việc để đi học tiếng nói để dành học nghề vào xã hội mới. Nhà đã có đủ ba chiếc xe hơi cũ sống động rất ngon lành. Thịt cá tôm cua rau quả trái cây...chất đầy trong hai tuần lễ nhà ăn uống không bao giờ thiếu. Bia, nước ngọt, rượu các loại cần bao nhiêu cũng có, lại quá rẻ...bù lại khi còn ở Việt Nam mua hai lon coca chia đều ra cho bảy tám người cùng uống để thưởng thức món hàng gọi là xa xỉ phẩm. Quần áo mang từ Việt Nam đang tận hưởng lợi ích, thay thế các loại phụ kiện học tập và giải trí của dân bản xứ. Các Mall, Shop, chợ búa Mỹ, Việt...gia đình tôi đều có một đất "cổ điển" cuộc sống đang diễn ra.

Mọi buổi sáng tôi lái xe đi làm, người trong xe nhâm nhi ly cà phê Mỹ thơm phức, về nghe nhạc về lái xe, bên ngoài thì khí trời mát mẻ, lòng thấy khoan khoái thoải mái. Đến sự làm tám tiếng, chi tiêu về lại rai một lon bia, xem tivi, đọc báo, viết bài...học gì đi đến thôi vài người quen thân nói chuyện. Cuộc sống đi giải trí các thú chơi như Disney World, học tập học bản ngữ ăn uống nói chuyện đi, học tham gia sinh hoạt công đồng, học đoàn...

Vui buồn trong chuyến đi

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng

Thứ Năm, 26 Tháng 3 Năm 2009 13:45

Trong ngôi nhà là một thế giới riêng biệt, bên cạnh những tiếng nghi ngờ yếm ý không còn gì phải lo lắng hay lo sợ, họ có cảm giác được phòng bệnh công an một vòng dòm ngó. Đợi sự ngưng đọng do thoáng mái trong những suy nghĩ và trong những công việc mình muốn làm. Đó là niềm vui trên bước đường tiến bộ. Tôi vô cùng nhớ ông bà ngoại ở Mỹ làm sponsor và cộng dân tộc Mỹ đã giúp cho những người Việt Nam trên Cộng sản có cuộc sống yên lành, no ấm, tự do và hạnh phúc trên đất nước Hoa Kỳ. Tôi không đòi hỏi người Mỹ có thêm những đức ân nào khác như niềm tin tộc đường đi khi còn ở Việt Nam. Tôi chỉ cần có cuộc sống như tôi có hiện nay trong đó bằng sự cố gắng phấn đấu do đôi tay mình làm ra.

Chợt nghĩ gian khổ của chuyến đi hai năm, gia đình tôi đã tạo dựng ngôi nhà riêng, khang trang làm sự hữu ích mà suốt quãng đời tôi khi còn ở Việt Nam không biết đến bao giờ mới có được. Bây giờ tôi lại đóng vai trò sponsor cho Hoài và Bích Trâm về Florida. Tôi đã làm tròn trách nhiệm của mình như ông bà ngoại ở Mỹ đã giúp đỡ tôi.

Trong một buổi tiệc được tổ chức để đón mừng giới thiêu Hoài và Bích Trâm về địa điểm bên bờ biển do tổ chức một số bệnh bè, tôi xin mời người hãy nhớ đến bệnh bè được đi còn lại quê nhà lang thang lách thế chổi khỉ khỉ p m i n o đ o n g , không có tiền làm hồ sơ ra đi, toàn dân Việt Nam đang bị giam cầm trong một nhà tù vĩ đại, cấm không được ăn, áo không được mặc trong chế độ phi nhân Cộng sản. Từng ngày và từng ngày biết bao nhiêu người kẻ đường người người, đi lại trong ngoài khu vực Sĩ Ngọc ở Vũng Tàu Saigon, khu công viên "trung tâm trao đổi tin tức"...được các sắc chen lén, giành giật cho được một chuyến ra đi nước ngoài, ngay trên biển công, rừng sâu, biên giới, người người chen nhau trên vô vàn hiểm nguy chết chóc để tìm lấy hai chữ "tự do"...và...nước cờ đèn, nhà cửa, lăng tẩm, đất đai, cao ốc, thành phố, núi rừng, cây cối, thỏ mồi, sông suối....biết đi, biết bò, biết chèo, biết bay, biết tàng hình, biết trốn tránh, biết thăng thiên....thì mới thực sự không còn nhìn thấy gì lại trên Đất Mẹ Việt Nam..! Thế đó, trong suy nghĩ và hình dung ra trong một chuyến đi của từng người về thì vẫn có niềm vui, niềm buồn chung điếm...!!